

248

دیوان داری دعاری ایران - ایالات متحد

IRAN-UNITED STATES CLAIMS TRIBUNAL

DECISION

Case No. 93

Chamber One

پرونده شماره ۹۳

شعبه یک

تصمیم شماره ۱ - ۹۳ - ۵۹ دی.ا.ئی.سی.

فورد ارو اسپیس اند کامیونیکیشنز کورپوریشن،

خواهان،

- و -

دولت جمهوری اسلامی ایران،

بانک مرکزی ایران،

خواندگان.

IRAN UNITED STATES CLAIMS TRIBUNAL	دادگاه داری دعاری ایران - ایالات متحده	
ثبت شد - FILED		
Date	23 APR 1987	تاریخ
	۱۳۶۶ / ۲ / ۳	
No.	93	شماره

تصمیم

۱ - در شانزدهم فوریه ۱۹۸۷ [۲۷ بهمن ماه ۱۳۶۵] نماینده رابط دولت جمهوری اسلامی ایران دو تقاضا، یکی تحت عنوان تقاضای "تصحیح و تفسیر" و دیگری تحت عنوان "تقاضای رای اضافی" در مورد حکم جزئی شماره ۱-۹۳-۲۸۹ مورخ ۲۹ ژانویه ۱۹۸۷ [نهم بهمن ماه ۱۳۶۵] دیوان، به دیوان تسلیم نمود. هر دو درخواست مزبور که نخستین آن طبق مواد ۳۵ و ۳۶ و دومین آن طبق ماده ۳۷ قواعد دیوان به عمل آمده، ظرف مدت سی روزه، مقرر در قواعد دیوان، به ثبت رسیده اند.

۲ - تقاضای "تصحیح و تفسیر" که نخست مورد بررسی دیوان قرار می گیرد، مربوط است

به قسمتی از مذکور که در آن، ادعای متقابل مربوط به تحویل وسائل فراهم شده توسط خریدار که خواهان از طرف دولت ایران از واتکینز جانسون دریافت نموده، مورد رسیدگی واقع شده است (بندهای ۱۰۱ تا ۱۰۵ حکم). در آن قسمت از حکم، دیوان خاطرنشان نمود که خواهان [گفته است که] حقی نسبت به این وسائل که هم ایران و هم واتکینز جانسون هر دو مدعی مالکیت آنها هستند، ندارد. دیوان همچنین اظهار خواهان را ذکر نمود که وی صرفاً تا زمانی که دیوان یا هر مرجع صالح دیگری تعیین کند که کدامیک از طرفین حق تصرف آنها را دارد، به عنوان تامین آن تجهیزات را نگهداری می کند و سپس به مجرد صدور پروانه صادرات یا هر پروانه لازم دیگری، وی آن وسائل را در اختیار طرف ذیحق قرار خواهد داد (بند ۱۰۱).

۳ - نماینده رابط دولت ایران با اذعان به اینکه خواننده در جلسه استماع اظهار داشت که تردیدی در مورد مالکیت ایران نسبت به وسائل نیست، اعتراض می کند که در بند ۱۰۴ حکم از تقاضای ایران مبنی بر صدور "حکم تحویل وسائل مذکور بر مبنای همان فرضیه" ذکری به میان نیامده است. نماینده رابط مضافاً ادعا می کند که پیشنهاد حفظ صلاحیت دیوان از طرف خواننده تنها برای موردی داده شده بود که دیوان داوری تشخیص می داد "که مالکیت وسائل واتکینز جانسون برخلاف موضع خواننده مورد اختلاف بوده و بنابراین قادر به صدور رای در مورد تحویل آن وسائل نبوده است". نماینده رابط از دیوان تقاضا می کند که "رای مذکور را با گنجانیدن شرح دقیقی از اظهارات خواننده تصحیح و یا تفسیر نماید" و نیز "علت عدم موافقت با ادعای متقابل پیش از پاسخگویی به پرونده شماره ۳۷۰ را اعلام نماید". مضافاً از دیوان تقاضا شده که "از صدور دستور پرداخت به خواهان تا زمان اتخاذ تصمیم در خصوص ادعای متقابل خواننده راجع به ارقام تهیه شده توسط واتکینز جانسون باتوجه به تصمیمی که در پرونده شماره ۳۷۰ صادر خواهد شد و تا زمان تحویل وسائل متعلق به خواننده، خودداری شود".

۴ - تا جایی که تقاضای مزبور به منزله کوشش برای ارائه "استدلال مجدد در مورد بعضی جنبه های پرونده و مخالفت با نتیجه گیریهای دیوان" در حکم خود می باشد، دیوان یکبار دیگر تاکید می کند که "در قواعد دیوان یا جای دیگر، مبنایی برای تجدیدنظر در قرار مزبور به استناد اینگونه دلایل وجود ندارد". رجوع شود به بند ۴ تصمیم شماره ۴۹۸-۱ - ۵۷ مورخ ۱۰ فوریه ۱۹۸۷ [۲۱ بهمن ماه ۱۳۶۵] صادره در پرونده پل دونن دوروزیر و سایرین و جمهوری اسلامی ایران .

۵ - در مورد درخواست "تصحیح" حکم، دیوان متذکر می شود که در بند ۱۰۴ هیچگونه اشتباهی وجود ندارد. حکم مطابق با صورتجلسه استماع و نظر مخالف قاضی مصطفوی است. به علاوه، دیوان یکبار دیگر تاکید می کند که مفاد بند ۱ ماده ۳۶ قواعد دیوان تنها تصحیح "اشتباه محاسبه، غلط های انشایی و املائی یا اشتباهی از این دست" را مقرر می دارد. دیوان معتقد است که درخواست فعلی "تصحیح" مشمول مقررات بند ۱ ماده ۳۶ نیست و بنابراین رد می گردد.

۶ - در مورد درخواست "تفسیر" دیوان یکبار دیگر متذکر می گردد که اعمال مفاد بند ۱ ماده ۳۵ تنها هنگامی مورد نظر بوده است که حکم حاوی عبارات مبهمی باشد. رجوع شود به بند ۶ حکم صادره در پل دونن دوروزیر مذکور در فوق. دیوان در آن قسمت از حکم که مورد بحث است، هیچ ابهامی نمی یابد. بدین ترتیب، چیزی که به مفهوم بند ۱ ماده ۳۵ مستلزم تفسیر دیوان باشد، وجود ندارد.

۷ - نماینده رابط در "تقاضای رای اضافی" اظهار می دارد که خوانده در مدافعات کتبی خود و همچنین در جلسه استماع "از دیوان داوری درخواست کرده است که تحویل کلیه وسائلش در اختیار خواهان را مورد حکم قرار دهد". نماینده رابط ادعا می کند که "اکثریت فقط آن قسمت از وسائل خوانده را که واتکینز جانسون تامین نموده، مورد

بررسی قرار داد، لیکن در مورد آن بخش از وسائل خوانده که توسط خواهان و به هزینه خوانده فراهم شده است، هیچگونه تصمیمی اتخاذ ننموده است. نماینده رابط با اشاره به دلایل مذکور در صفحه ۱۲ نظر مخالف قاضی مصطفوی، از دیوان درخواست می کند تا به موجب ماده ۳۷ قواعد دیوان یک رای اضافی در خصوص دعوی متقابل خوانده جهت تحویل قسمت دیگر وسائل وی که در اختیار خواهان باقی مانده، صادر نماید. و همچنین از دیوان درخواست نموده که پرداخت مبلغ مورد حکم را به خواهان، تا اخذ تصمیم در مورد این بخش از دعوی متقابل و تحویل وسائل خوانده، به تعویق اندازد.

۸ - دیوان متذکر می گردد که در بندهای ۷۰ تا ۷۲ حکم خود نظر داده است که خواهان حق داشته به منظور تقلیل خسارات، وسائل و مواد خریداری شده برای انجام کار خود را به فروش رساند. حکم مبتنی بر این فرضیه است که کلیه وسائل خریداری شده توسط خواهان برای قراردادهای، به نحوی که خواهان صراحتاً در صفحه ۲۹ سند شماره ۱۶۰ تسلیمی در ۱۹ دسامبر ۱۹۸۴ [۲۸ آذرماه ۱۳۶۳] ذکر نموده، بصورت اضطراری فروخته شده است. خوانده هیچگاه این موضوع را انکار نکرده و در لوابیح کتبی خود، هنگام درخواست تحویل اقلامی که حسب ادعا در اختیار خواهان است، صرفاً به وسائلی که توسط خریدار تهیه شده، اشاره نموده است. این مطلب در مورد درخواست مندرج در صفحه ۱۱۶ مدرک شماره ۲۰۷ ثبت شده به تاریخ ۱۶ اکتبر ۱۹۸۵ [۲۴ مهرماه ۱۳۶۴] نیز که نماینده رابط به آن اشاره نموده، مبنی بر صدور حکم استرداد "وسائل خوانده که در اختیار خواهان بوده است"، صادق می باشد. در صفحات ۵۲، ۶۹، ۷۸ و ۱۱۰ مدرک ۲۰۷، خوانده به فروش وسائل تهیه شده توسط خواهان اعتراض کرده، ولی هرگز ادعا ننموده که خواهان هنوز وسائلی از این نوع را در اختیار دارد. در صفحه ۱۱۳ مدرک ۲۰۷، خوانده مشخصاً "وسائل را که مایل به استرداد آنست، با این عبارت معین نموده است: "دستگاه‌هاییکه توسط پیمانکاران طرف قرارداد خوانده تحویل گرفته شده و خسارات دیرکرد تحویل آنرا پرداخت نماید". خوانده هیچ وسیله دیگری را معین ننموده

است. بدین ترتیب، واضح است که درخواست تحویل وسائل مندرج در پاراگراف ذیل، مربوط به اقلامی است که خریدار فراهم نموده:

«بنابه مراتب بالا از دادگاه محترم تقاضا می شود حکم لازم را در مورد تحویل وسائل طبق مجوز صدور صادر نمایند» [خط تاکید اضافه شده است].

به همین ترتیب، در جلسه استماع خوانده تنها به توجیبات مربوط به فروش اضطراری اموال اعتراض و صرفاً ادعا کرد که خواهان بیش از آنچه اذعان نموده، وسائل فراهم شده توسط خریدار را در اختیار دارد.

۹ - کلیه مطالب فوق نشان می دهد که هیچگاه ادعا نشده که خواهان قسمتی از تجهیزات را که خود برای [اجرای] قراردادها خریداری نموده بود، نزد خود نگاهداشته است. نتیجتاً، دعوائی برای تحویل این وسائل که بموجب بند یک ماده ۳۷ قواعد دیوان، «در جریان داوری ارائه شده، ولی در حکم ذکری از آن به میان نیامده» [باشد]، وجود نداشته است. دیوان داوری نمی توانست به مدرک شماره ۲۲۳ استناد نماید، تا به نتیجه متفاوتی بدانگونه که در صفحه ۱۲ نظر مخالف قاضی مصطفوی آمده است، برسد. این مدرک فقط به عنوان «اطلاعات مالی موعید» تسلیم دفتر دیوان شده و لایحه یا مدرکی که به نحو مقرر و مقتضی ارائه شده باشد، محسوب نمی گردد. بنابراین نیازی نیست که اکنون برای اولین بار بعد از جلسه استماع، این مطلب مورد بررسی قرار گیرد که آیا مدرک مزبور واقعاً استدلال خواهان را مبنی بر اینکه وی کلیه تجهیزات خریداری شده برای قراردادها را اضطراراً فروخته - استدلالی که هیچگاه مورد ایراد خوانده واقع نشده - رد می کند، یا خیر.

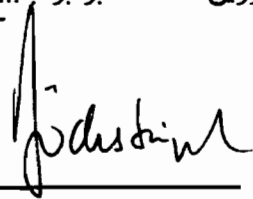
۱۰ - به دلایل پیش گفته،

دیوان به شرح زیر تصمیم می گیرد:

الف) درخواست تصحیح و تفسیر حکم جزئی شماره ۱-۹۳-۲۸۹ [۲۹ ژانویه ۱۹۸۷- نهم بهمن ماه ۱۳۶۵] که در ۱۶ فوریه ۱۹۸۷ [۲۷ بهمن ماه ۱۳۶۵] توسط نماینده رابط دولت جمهوری اسلامی ایران به ثبت رسیده است رد می شود.

ب) درخواست رای اضافی در مورد حکم جزئی شماره ۱-۹۳-۲۸۹ [۲۹ ژانویه ۱۹۸۷- نهم بهمن ماه ۱۳۶۵] که در ۱۶ فوریه ۱۹۸۷ [۲۷ بهمن ماه ۱۳۶۵] توسط نماینده رابط دولت جمهوری اسلامی ایران به ثبت رسیده است رد می شود.

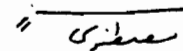
لايه، به تاريخ ۲۲ آوريل ۱۹۸۷ برابر با...^{ارزيبهت} فورورد... ماه ۱۳۶۶

کارل - هاینس بوکشتیگل

رئیس شعبه یک

به نام خدا

محسن مصطفوی

لغزنی لغز

هوارد ام. هولتزمن